

ELLEN TAMM 1

Tyttö- RUKKA

"Jännitysromaani
vailla vertaa."

PLAZA KVINNA

MIKAELA BLEY

TAMMI

MIKAELA BLEY

Ellen Tamm -dekkarisarja:

Tyttörukka (2015, suom. 2023)

Sisaret (2016, suom. 2023)

Riivinrauta (2017, suom. 2023)

Tytöt vailla nimeä (2019, suom. 2023)

Henrik Hedin -dekkarisarja:

Totuus (2021, suom. 2023)

mikaelabley.com

Mikaela Bley

TYTTÖRUKKA

SUOMENTANUT HANNI SALOVAARA

tammi
80 VUOTTA

Teos on fiktiota. Haluan painottaa, että kaikki tapahtumat ja hahmot ovat keksittyjä ja mielikuvitukseni tuotetta. Yhteneväisyydet todellisten tapahtumien ja tilanteiden kanssa ovat siis puhdasta sattumaa. Olen tosin ottanut vapauden hyödyntää joitakin olemassa olevia paikkoja ja yksittäisiä julkisia henkilöitä, jotta saisin tarinasta mahdollisimman uskottavan. Tämä on tehty kunnioituksella, ja toivon onnistuneeni siinä. Joitain yksityiskohtia olen muuttanut, jotta ne sopisivat tarinaan. Jotkin paikat ovat keksittyjä ja olemassa ainoastaan tässä fiktiivisessä maailmassa.

Ruotsinkielinen alkuteos *Lycke* ilmestyi 2015.
Ensimmäinen suomenkielinen painos ilmestyi 2023.

Copyright © Mikaela Bley, 2015

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Hanni Salovaara ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4966-7

Painettu EU:ssa

Dagille – haluan aina olla siellä, missä sinäkin

PROLOGI

Jälleen kerran hän käänsi kylkeä vuoteessa. Nukkumisesta ei tullut mitään. Jalat olivat levottomat.

Hän tuijotti seinää. Sulki silmänsä mutta avasi ne hetken kuluttua jälleen. Painoi tyynyn päänsä päälle ja yritti vaimentaa äänet, mutta ei se auttanut.

Äänet vain voimistuivat.

”Anteeksi”, hän kuiskasi.

Hän sytytti yöpöydän lampun ja hiipi kirjoituspöydän luo. Avasi ylimmän laatikon ja poimi sieltä tuoksuvia pyyhkekumeja. Sydämiä, tähtiä, mansikoita. Hän repäisi kaninmuotoisen pyyhekumin kahtia ja työnsi palat korviinsa.

Hän palasi vuoteeseen. Sammutti lampun. Kyyneleet poskillaan valuen hän kuiskasi:

Ystävä sä lapsien, katso minuun pienehen.

Minne käynkin maailmassa, sinä olet hoitamassa.

Onni täällä vaihtelee, rakkaudetonta suojele.

PERJANTAI
23. TOUKOKUUTA

ELLEN 20.25

Ellen katsoi näytön oikeasta yläkulmasta kelloa. Illan viimeiseen uutislähetykseen ei ollut kahtakaan tuntia.

”Kristianstadin kaupunginpuisto on kokonaan tulvan vallassa”, huusi työtoveri toimituksen avokonttorin toiselta puolelta. ”Asiantuntijoiden mukaan ei tarvita kuin muutama millimetri, ennen kuin kaupunki on kokonaan veden alla.”

Jostain juoksi paikalleen toimittaja. Hän oli saanut viiheen, että maan yli pyyhkäissyt rankkasade oli aiheuttanut maanvyörymän Vagnhäradissa.

Ellen oli kurkkuaan myöten täynnä luonnonvoimia.

Keittiössä ylitöistä lopen uupuneet työtoverit jonottivat kahvia, ja ohjaamossa toimituksen johto kävi läpi päivän tapahtumia.

Ellenin vieressä työtoveri Leif söi päivällistä läpinäkyvästä muovirasiasta ja paineli samaan aikaan etusormellaan näppäimistöä.

Aloittaessaan neljä vuotta sitten TV₄:llä Ellen oli kuvitellut tulewansa tyylikkääseen ja nykyaikaiseen toimistoon, mutta se olikin paljastunut tavalliseksi avokonttoriksi. Valkoisilla sermeillä eristetyt työpisteet sijaitsivat vierä vieressä, katossa humisivat ilmastointiputket ja loisteputket paljastivat kasvojen pienimmätkin ihohuokokset. Vuorokauden ympäri haisi mikrossa lämmitettäviltä eineksiltä. Oikeastaan TV₄:n toimitus erosi muista toimituksista vain siinä, että pienissä työpisteissä pörräsi julkkiksia kuin banaanikärpäsiä. Äänenvoimakkuus oli myös astetta korkeampi kuin lääninvakuutusyhtiön pääkonttorissa, joka sijaitsi naapuritalossa Tukholman Tegeluddsvägenillä.

Ellen vilkaisi tv-ruutua, joka oli ahdettu kirjoituspöydälle tietokoneen viereen. Iloisen David Helleniuksen katse toivotti katsojat tervetulleeksi *Tanssii tähtien kanssa* -ohjelman pariin. Ellen muistutti itseään siitä, että kieltäytyisi TV4:n perhepäivästä Gröna Lundissa. Hän ei halunnut olla ainoa sinkku kaikkien värikkäitä rannekkeita pitävien onnellisten perheiden ja lasten joukossa.

Hän avasi illan lähetystä varten tekemänsä jutun, joka käsitteli Tumbassa tapahtunutta kahdeksantoistavuotiaan murhaa.

Päivä oli ollut pitkä. Rikostoimittajana hänellä ei ollut kiinteitä työaikoja. Hän työskenteli silloin kun häntä tarvittiin, ja koska hän oli melko nuori ja perheetön, töitä kertyi paljon.

Hän hytisi kylmästä ja napitti mustan nahkatakkinsa. Hän oli koko päivän katunut asuvalintaansa. Lyhyt takki ja leninki, joka jätti sääret paljaksi, olivat aivan liian vähän, mutta kuka olisi uskonut, että toukokuun lopussa ulkona olisi vain kahdeksan astetta? Hän melkein ymmärsi niitä katsojia, jotka soittivat ja valittivat säästä, vaikkei TV4:llä esiintynytkään säänjumalia. He vain ennustivat säätä.

Hän kaipasi kotiin kuumaan kylpyyn. Hän halusi sytyttää hedelmäisen tuoksukynttilän ja lukea uusimman Vanity Fairin, joka jo odotti kotona.

Ellen nosteli papereita ja sanomalehtiä löytääkseen kirjoituspöydältä kuulokkeet, joilla sulkea melu ulkopuolelle. Jonain päivänä hän siivoaisi tämän sotkun. Ehkä maanantaina. Uusi viikko, uudet kujeet, hänellä oli tapana sanoa joka viikon alussa. Parhaimmillaan intoa riitti keskiviikkoon asti.

Kuulokkeita ei löytynyt. Sen sijaan hän lisäsi äänenvoimakkuutta ja painoi play-nappia.

Aina sama juttu, kun hän näki itsensä ruudulta. Tilanteeseen ei voinut valmistautua, vaikka hänen pitäisi jo olla tottunut siihen.

Hän piti tauon, hengitti muutaman kerran syvään ja jatkoi katsomista.

Mutta jo muutaman sekunnin kuluttua näytölle ilmestyi uutistoimisto TT:n ilmoitus.

Yksi kuollut ammuskelussa Lilla Torgilla Malmössä.

”Malmön toimitus hoitaa juttua”, toimituspäällikkö huudahti ennen kuin Ellen edes ehti avata linkkiä.

Kuolema. Hän ei päässyt siitä eroon. Itsehän hän tosin halusi niin.

Siinä missä Ellenin ystävät olivat istuneet tuntikausia Music Televisionin eteen liimautuneina lempivideoitaan odottaen, Ellen oli ahminut murhista ja murhaajista kertovia dokumentteja. Hän oli leikannut kuolinilmoituksia ja lehtijuttuja ihmisistä, jotka olivat kuolleet muista kuin luonnollisista syistä. Kauheista onnettomuuksista, jotka kouraisivat syvältä ja saivat hänet unohtamaan itsensä.

Rikostoimittajana hänen oli joka päivä pakko ajatella kuolemaa. Hänen psykologinsa mielestä hänen pitäisi tehdä jotain muuta työtä, koska kuolemasta oli tullut pakkomielle. Psykologi väitti, että Ellen makasi vihollisen kanssa. Hän ei tosin ilmaissut asiaa juuri näillä sanoilla, mutta niin Ellen oli asian ymmärtänyt. Kyllä hän ymmärsi itsekin, ettei hänen käytöksensä ollut tervettä.

”Ellen!”

Skoonen murteella puhuva tumma ääni kajahti huoneessa. Ellen tunsu äänen liiankin hyvin. Hänen sydämensä alkoi heti lyödä nopeammin.

Hän nosti päätään ja kohtasi vastahakoisesti miehen katseen.

”Voisitko tulla tänne?” mies kysyi ja viittasi Elleniä tulemaan luokseen.

Mies puhui Ellenille ensimmäisen kerran sen jälkeen, kun hänet oli viikko sitten valittu toimituspäälliköksi. Ensimmäisen kerran sen jälkeen, kun oli vuosi sitten ilman selityksiä jättänyt Ellenin.

Ellen nousi paikaltaan ja käveli epävarmasti toimituksen läpi kohti miehen kirjoituspöytää. Hän soimasi itseään siitä, että oli hermostunut, ja yritti keskittyä kiinnittämällä katseensa kukkiin, jotka olivat vastaanottotiskillä Jimmyn takana.

Edellinen päällikkö oli ainoa, jolla oli ollut oma huone toimituksessa. Jimmy oli omasta tahdostaan muuttanut avokonttoriin ”osaksi porukkaa”. Se ei kuitenkaan hämännyt ketään. Hän oli täällä tekemässä puhdistuksia. Kaikki tiesivät sen. Täällä tehtäisiin parempia uutisia, säästettäisiin rahaa ja nostettaisiin katsojaluvut tähtiin. Hän oli saanut liikanimen ”Leikkuri-Lasse”, koska oli ennen tänne tuloaan erottanut suuren osan kilpailevan kanavan henkilökunnasta.

Ellen vetäisi kynän nutturastaan ja antoi pitkän tumman tukkansa valahtaa selkää pitkin.

”Hei, hyvä”, Jimmy sanoi, vilkaisi nopeasti Elleniä ja syventyi taas MacBookiinsa. ”Lähetän vain tämän viestin.”

Jimmyn työpöydällä oli puoliksi juotu kuppi mustaa kahvia. Ja ammattilehti, jonka kannessa komeili hänen kuvansa. Pöydällä ei ollut henkilökohtaisia tavaroita, ei edes valokuvaa.

Kuten ei Elleninkään kirjoituspöydällä.

Suuta kuivasi.

Jimmyn näppäillessä tietokonetta Ellen katseli miehen profiilia vaivihkaa. Isonenäiset miehet olivat aina kiehtoneet häntä. Jimmyn poskipäät olivat korkeat ja tummat hiukset lyhyeksi leikatut.

”No niin. Olen pahoillani, että jouduit odottamaan”, Jimmy sanoi ja hymyili.

Mies kuulosti yhtä itsevarmalta kuin Ellen tunsi itsensä epävarmaksi.

”Millaiset suhteet sinulla on poliisiin?” Jimmy kysyi ja nojautui taaksepäin tuolissaan.

”Hyvät. Miksi sitä kysyt?”

”Sinähän olet rikostoimittaja?”

”Olen”, Ellen vastasi hämmentyneenä.

Jimmy sipaisi hiuksiaan kädellään ja vilkaisi näyttöä, sitten Elleniä. ”Mitä tiedät siitä kadonneesta työstä?”

”Mitä?” Ellen kavahti taaksepäin aivan kuin sanat olisivat polttaneet häntä.

Jimmy osoitti sähköpostiviestiä.

Ellen kumartui lukemaan, vaikka koko keho vastusteli.

8-vuotias tyttö kadonnut jäljettömiin...

Kirjaimet sumenivat.

”Juuri tällaisesta katsojat innostuvat. *Missing pretty girl syndrome*, tiedäthän. Tämä ei olisi voinut tulla sopivampaan aikaan.” Jimmy löi kätensä pöytään kuin olisi juuri saanut lottovoiton.

Ellen räpytteli silmiään saadakseen katseensa kirkastumaan.

Jimmy jatkoi. ”Tarvitsemme tämän tyyppistä materiaalia. Jotain henkilökohtaista, joka liikuttaa ihmisiä. Emme voi vain raportoida tilanteista yleisellä tasolla. Meidän on oltava konkreettisempia. Ymmärrätkö? Katsojat on saatava tuntemaan.”

Ellenin se sai tuntemaan. Sanat iskivät suoraan palleaan. Oli kuin pienet neulat olisivat pistelleet hänen käsiään.

”Tyttö katosi tänään Kungliga Tennishallenista. Nyt

iltapäivällä. Meidän on ryhdyttävä toimeen. Haluan, että sinä...”

Ellen pudisti päätään. ”Katosi tänään?”

”Kyllä, tänään iltapäivällä.”

Ellen suoristautui ja yritti vetää keuhkonsa täyteen ilmaa, mutta paino hänen rinnassaan pani vastaan. ”Oletko nähnyt tytön kuvan?” Ellen kysyi ja antoi vihalle vallan.

”Mitä tarkoitat?”

”Sinähän kutsuit sitä *missing pretty girl syndromeksi*. Tyttö on varmasti sitten nätti.”

Jimmy liukui tuolilla taaksepäin. ”Oletan, että ymmärrät mitä tarkoitan”, Jimmy sanoi ja nousi. ”Se on ilmaus.”

”Tiedän kyllä. Usko pois. Tai oikeasti ilmaus kuuluu *missing white girl syndrome*. Kai tyttö on valkoihoinen? Oletan, että olet jo tarkistanut asian?” Ellen yritti olla hengittämättä kiivaasti.

Jimmy ei vastannut vaan nosti lattialta tietokonelaukkunsa.

”Toivotko myös, että tytölle olisi tapahtunut jotakin todella kamalaa?” Ellen ei kyennyt hillitsemään itseään. ”Että hänet olisi raiskattu? Tai hän olisi kenties hukkunut? Kaikkein parasta olisi kai, jos hänet olisi paloitettu. Mitä useammiksi paloiksi, sen mehevämpää. Tajuatko, että puhumme kahdeksanvuotiaasta työstä?”

Jimmy katsoi ympärilleen. Hän hiljensi ääntään huomauttaessaan, että koko toimitus kuunteli.

”Saat paneutua asiaan. Haluan, että olemme tässä mukana alusta alkaen.” Jimmy läimäytti tietokoneen kiinni.

”Alusta alkaen...”

”Niin. Alusta alkaen”, Jimmy toisti ja kääntyi Ellenin puoleen. ”Haluan, että tarkistat yhteytesi poliisiin, rikostoi-mittajana sinun pitäisi jo olla asioista perillä.”

Ellen pyyhki hikeä otsaltaan. ”Mutta tämä ei sovi TV4:n uutisiin...” Jimmyllä ei ole oikeutta kertoa hänelle, kuinka hänen tulisi hoitaa työnsä. ”Luulet ehkä, että tulit töihin johonkin juorulehteen, mutta...”

”Olet oikeassa”, Jimmy keskeytti. ”Se ei ole uutinen. Vielä. Mutta siitä voi tulla ja silloin haluan, että olemme ensimmäisenä liikkeellä. Meillä ei ole varaa odottaa ja kertoa tapahtumista kaikkien muiden jälkeen. Tee siitä uutinen.” Jimmy työnsi tietokoneen laukkuun.

Neulat pistelivät Ellenin kehoa kauttaaltaan. Hän tiesi täsmälleen, mitä oli tapahtumassa.

”Mitä teemme, jos tyttö ei ole riittävän suloinen?” Ellen jatkoi.

”Älä viitsi, jos et ota juttua, annan sen jollekulle toiselle toimituksessa.”

Jimmy työnsi laukun kainaloonsa ja katsoi sitten väsyneesti Elleniä. ”Ajattelin vain, että...”

”Minä otan jutun”, Ellen keskeytti hänet.

”Hyvä.” Jimmy oli jo menossa kohti hissejä.

”Kuolema, kuolema, kuolema”, Ellen kuiskasi, kun Jimmy ei ollut enää kuuloetäisyydellä.

Mutta oli jo liian myöhäistä. Paniikki kasvoi Ellenin sisällä.

”Uskomattoman jännittävää,
outoa, hirvittävää, viihdyttävää.”

ALEX SCHULMAN

Miten pieni tyttö voi kadota kuin tuhka tuuleen? Sitä kysyvät itseltään Lycken epätoivoiset vanhemmat, etsintöjä seuraava yleisö ja toimittaja Ellen Tamm, joka raportoi tapauksesta televisioon. Ellenille lapsen katoaminen nostaa pintaan ahdistavia muistoja, ja hän tempautuu mukaan etsintöihin. Kun toivo alkaa hiipua, kulissien takaa paljastuu itsekkyyttä, valheita ja petoksia, jotka tulevat aivan liian lähelle Ellenin omaa menneisyyttä.

MIKAELA BLEYN uuden dekkarisarjan ensimmäisessä osassa oikeudentuntoinen toimittaja Ellen Tamm tutkii kadonneen tytön tapausta. Kahdeksanvuotias Lycke oli oikea onnentyttö – vai oliko?

